

Bytí a jeho „hustota“

Dva extrémy „hustoty“ jsou (resp. jejich „bytí“) je třeba považovat za „nejsoucí“, tj. za nikde a nikdy „reálně“ (zpředmětně) se nevyskytující, totiž na jedné straně v podobě dokonalé (naprosté, žádné prázdno nepřipouštějící) plnosti, a na druhé straně jako dokonalé (naprosté, nic „jsoucího“ nepřipouštějící) prázdno (vakuum). Jinak bychom mohli také říci, že stejně jako se „opravdu“ nevyskytuje žádné absolutní prázdno (nicota), nevyskytuje se ani absolutní (a homogenní) plnost. A protože nic nenasvědčuje tomu, že bychom mohli na nějaké rovině odhalit nějakou naprosto pravidelnou „mřížku“, musíme z toho vyvodit, že uvnitř svět vcelku panuje rozmanitost. A právě tato rozmanitost nás vede jednak k předpokladu uskutečňované (realizované) individuace, jednak k předpokladu různorodých „mezí“, částečně průchodných a částečně neprůchodných, dovolujících tak jednak vydělenost jednotlivin od jiných jednotlivin, jednak aktivní navazování nových typů vztahů mezi jednotlivinami (a tedy jak hromady, které nikdy nejsou jen hromadami, tj. pouhými agregacemi, ani dokonalými (a dokončenými) celky (jimž nic nechybí ani nic nepřebývá). Odtud je také zřejmé, že někde „na počátku“ nemůžeme předpokládat ani jedinnost, ani „vnitřní“ jednotu, ale jakousi zvláštní, nepředmětnou a asi omezenou (možná nevelkou) mnohost.

(Písek, 140104-2.)